

A kettes számú vágányon

Dedic a boszniai háború után két héttel mászott ki anyja szűkös lakásából, épp a meghitt karácsonyi ünnepek és az újév közti félidőben. Élete tizenéves korában nyert csak értelmet, amikor a vérunalmas Podlugoviból heti öt alkalommal felutazhatott a „világváros” Szarajevóba, a reptér melletti, dobrinjai gimnáziumba, tanulni. Itt bukkant rá igazi hivatására, a zenére, hamarosan pedig már a főváros sem volt elég izgalmas neki. Egy vágy vezérelte: körbeutazni a világot dalaival, hatalmas stadionokban koncertezni több tízezrek előtt, úszkálni a közönség figyelmében... Mindentudó apja és számító anyja azonban olyan hamar kiszipolyozták belőle ábrándjait, hogy rendeltetészerűen ott is hagyta azokat a gimnáziumban, ahogy annak lennie kell.

Dedicből hivatalnok lett, s bár nem volt élete álma mindennap nyafogós öreget hallgatni és papírtornyokat tologatni, alkalmazkodott. Első előléptetését követően apja meghalt tüdőrákban – amennyit dohányzott, a családot nem is érte túlzott meglepetésként az eset. Dedic átgondolta a lehetőségeit, ám az apja által előírt életéből már nem látott szabadulást. Az elkövetkezendő nyolc év alatt öregedett vagy harmincat. Ugyanaz az átkozott vonat, ugyanaz a reggeli, ugyanazok az idióta, nyűgös arcok kísérték mindennapjait. Néha eljátszott az édes gondolattal, hogy egyik hajnalban a sínekre veti magát, és hagyja, hogy feldarabolják a mozdony éles kerekei. Egy dolog tartotta csak vissza: a beteg anyja, akinek az állapota egyre csak súlyosbodott. Nem hagyhatta magára. Őt még megvárja vele – gondolta.

A temetés után a kanapéba dőlt. Öreg, poros gitárja szemezett vele a falon. Egy évtized múltán sem hagyta el kezét a behangolás finommotorikája. Dalra fakadt, s róla énekelt, gyerekkori szelleme pedig egyszeriben mintha visszaszökött volna elhanyagolt, ápolatlan testébe. Csomagolni kezdett. Fogta a hangszerét és maradék tiszta ruháját, s elindult arra az átkozott vonatmegállóra, melyet már rég maga mögött kellett volna hagynia. A kettes számú vágányról lenézve figyelte a közönséget, hallgatta, ahogy vele együtt éneklük dalait. A vonat végre közeledni látszott a távolban. Majd egy évtizede nem volt ilyen boldog, ha épp nem vették volna körül emberek, biztos táncnak esik. Izgatottan felkapta táskáit, ám hátán ekkor egy lökést érzett, s mire újból kinyitotta a szemét, már a síneken feküdt. Befutott a vonat.